

Spomini ...

... na skrivanje v senu

V mojih otroških letih še nismo poznali tako imenovane „polne“ bale sena, ki jih kmetje dandanes naredijo z zelo modernimi stroji.

Seveda so pozimi ti ogromni, cilindristi objekti, krma za živali. Poznamo jih v dveh oblikah: ali vsebujejo bale posušeno seno ali pa zmleto travo, ki je ovita v nepremočljivo folijo.

V starih časih so na travnikih stali kozolci, na katere so nalagali seno, dandanes pa povsod po travnikih vidimo bale, ki v poletnih mesecih zaznamujejo podeželsko okolje. Mi pa smo travo sušili, jo obračali z grabljami in vilami tolikokrat, da se je trava s pomočjo sončne toplote spremenila v seno. Nato smo seno nakladali na lojtrski voz, ga zapeljali na skedenj in nato z veliko muko „sparnali“ na „patr“. Tako smo imenovali podstrešje skednja, ki je bilo za nas otroke ob slabem vremenu sijajno igrišče.

Čez leseno lestev smo splezali tja in se skrivali v dišečem senu. Kopalimo celo metre dolge rove in se po vseh štirih plazili po njih.

Ko nas je babica prišla iskat in nas na glas klicala, smo za nekaj časa bili tihi kot miške. Sčasoma smo se le pokazali in jo z umazanimi obrazi nedolžno gledali, tako da ni postala preveč huda. Okarala nas je vseeno, in rekla: „Da ne bote venč lezli na patr, pa jo vso seno potremptote!“ (Da ne boste več plezali na podstrešje, saj vse seno „pomendrate“). Seveda to nismo jemali preveč resno. Ob naslednji priliki smo se spet podali na naše „igrišče“ in se zelo dobro zabavali. Jaz pa sem včasih kar sam zlezel na podstrešje in se podal v svoj najljubši prostor. Iz male line sem kupal na dogajanja na dvorišču, prisluhnil pticam ali ob deževju prisluškoval dežnim kapljicam, ki so padale na s škodlami pokrito streho.

